

Voigt (FP):

Kun den korte bemærkning til fru Lilli Gyldenkilde, at jeg naturligvis er ked af, at hun synes, det er noget hykleri, når jeg har fremsat dette forslag, og især at det er hykleri, når fru Lilli Gyldenkilde sætter det i relation til det spørgsmål, jeg stillede til arbejdsministeren.

I den anledning kan jeg måske i al stilfærdighed gøre fru Lilli Gyldenkilde opmærksom på, at det er fra selve fagforeningskontingentet, man yder bidrag til socialdemokratiet; det er ikke fra det kontingent, man giver til A-kassen, og det var det, mit spørgsmål gik på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling

vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Ninn-Hansen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af:

Forslag til lov om frihed for eksklusivaftaler.
[Af Voigt (FP) m. fl.]

(Lovforslag nr. L 47. Fremsat 13/10 81).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Arbejdsministeren (Svend Auken):**

Formanden har lige citeret forslagens titel. Jeg må indrømme, at jeg, da jeg første gang så forslagens titel, tænkte: man kan alligevel dømme hr. Voigt for hårdt. Jeg tænkte, at det var et bodsskrift, jeg tænkte, at det alligevel var et manifest for aftalefriheden på arbejdsmarkedet, frihed for eksklusivaftaler. Det syntes jeg var en god og lovende titel på forslaget, men da jeg læste indholdet, forstod jeg det nærmest sådan, at det var det mod-

satte, der var meningen med forslaget. Da jeg går ud fra, at man, når der er uoverensstemmelser mellem et forslags titel og dets indhold, skal holde sig til indholdet og ikke til titlen, vil mine bemærkninger derfor være båret af, at jeg opfatter forslaget som vendt mod aftalefriheden på arbejdsmarkedet. Jeg kan se, at hr. Voigt smiler; det tager jeg som udtryk for, at det skal opfattes sådan.

Jeg vil ikke gå ind i selve den diskussion, vi havde så sent som i foråret, om retten til at indgå i organisationsbestemmelser på en del af det private arbejdsmarked; den diskussion tror jeg ikke kan tilføres nye argumenter på nuværende tidspunkt. Man kender regeringens holdning: vi er modstandere af begrænsning i aftalefriheden på arbejdsmarkedet. Vi mener, at det fører til en række uheldige konsekvenser, at det er et indgreb af betydelig større rækkevidde, end man gør sig klart, at det medvirker til polarisering på et i øvrigt roligt arbejdsmarked, og at det slår fornuftige samarbejdsmodeller i stykker. Derfor må vi advare mod denne del af forslaget.

Jeg vil gerne anerkende, at hr. Voigt har overtaget de dele af det radikale venstres betækningsbidrag, der vedrører andre dele af samfundslivet. Jeg har nu personlig den opfattelse, at hr. Voigt først og fremmest stadig væk er mest optaget af at skade fagbevægelsens muligheder, men jeg må altså anerkende, at man også tager fat på andre dele af samfundslivet.

Dertil er der to bemærkninger at gøre. Den ene er, at der, som det jo fremgik af diskussionen i foråret, her er tale om et indgreb, det er meget svært at overskue virkningerne af, og for det andet, at regeringen heller ikke kan støtte indgreb over for erhvervslivet. Vi kan altså hverken gå ind for indgreb over for aftalefriheden på arbejdsmarkedet eller aftalefriheden inden for erhvervenes område.

Hvad er egentlig fornuften i, at vi fra folketingets side forbyder lovgivning og ordninger, hvorefter staten refunderer en del af konsulentordningerne inden for landbruget, gartneriet og byerhvervene? Hvad er der egentlig forkert i at sige til folk, der vil benytte en konsulentordning, som delvis finansieres af staten, at de så til gengæld må melde sig ind i en organisation og ad den vej via deres medlemskontingent betale resten af udgifterne?